

Barbara Winklowska

"Listy", Tadeusz Boy-Żeleński, Warszawa 1972 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 16/50, 250

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(V) BOY-ŻELEŃSKI Tadeusz: Listy. Oprac. B.Winklowa. Warszawa 1972, PIW, ss. 530, nlb. 2, tabl. 35, zł 40.-

Publikacja zawiera 416 listów (odnalezionych w bibliotekach i u osób prywatnych) Boya do pięćdziesięciu dwóch adresatów. Można wyróżnić trzy kręgi odbiorców korespondencji: pierwszy krąg - to rodzina; drugi - przyjaciele, znajomi i koledzy; wreszcie trzeci krąg - ludzie, z którymi łączyły Boya kontakty bardziej lub mniej oficjalne: pisarze, tłumacze, historycy literatury i krytycy. Problematyka listów jest różnorodna, można w nich odnaleźć, obok spraw błahych, refleksy o całej twórczości Boya. Jest więc "Kropla Mleka" z r. 1906 i szopki "Zielonego Balonika" z lat 1911-1912; są wypowiedzi krytyka teatralnego; są wreszcie rozterki początkującego polemisty. Problemem dominującym w tej korespondencji jest jednak "Biblioteka Boya" - jej dzieje od chwili narodzin, poprzez okres świetności, a następnie dramatycznych walk o jej utrzymanie, aż do upadku. Zebrane w edycji listy zostały opatrzone komentarzem. Ponadto książka zawiera indeksy oraz informacje, gdzie znajdują się autografy.

BP/50/133

B.Win.

(V) BRAUN Kazimierz: Teatr wspólnoty. Kraków 1973, WL, ss. 337, nlb. 3, tabl. 16, zł 45.-

Książka - autorstwa reżysera o żywych zainteresowaniach teoretycznych - pomyślana jest jako głos w dyskusji nad obecnym stanem i perspektywami sztuki teatru. Stąd w rozdziałach o "starym teatrze literatury" i "insoenizacji" wiele sądów polemicznych, poczynając od tezy o upadku teatru typu dramatycznego, konstruującego skończony spektakl w oparciu o przekaz literacki jako zasadniczo tworzywo. Stąd również niewątpliwa wartość kart komentujących własny dorobek sceniczny autora w szerszym kontekście problematyki "nowej reformy teatru". Aktualny stan reformy, z aktorem jako głównym twórcą, ewoluuje - zdaniem autora - w stronę "teatru wspólnoty", tj. likwidacji rozdziału między sceną i widownią, a w konsekwencji - zbiorowej twórczości aktorów i widzów.

BP/50/134

M.R.